

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci žalobce J.Š., zastoupeného Mgr. Jakubem Schejbalem, advokátem se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 1153/13, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. září 2011, čj. DSH/12819/11,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Magistrát města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „magistrát“), rozhodnutím ze dne 4.7.2011, čj. MMP/210857/10 (dále jen „rozhodnutí magistrátu“) uznal J.Š., (dále jen „žalobce“) pod bodem I. vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) pro porušení ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších novel (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „dne 24.11.2010 v době okolo 14:39 hod. jel po vozovce pozemní komunikace dálnice D5, v tulu Valík, ve směru jízdy na Prahu, jako řidič motorového vozidla tov. zn. BMW, rz: V místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravena dopravní značkou B 20a („nejvyšší dovolená rychlost“) na 80km/hod., byla předmětnému vozidlu naměřena silničním rychloměrem – měřičem úsekové rychlosti MUR – 05 střední rychlost jízdy 115km/hod. Při

zvážení možné odchylky měřicího zařízení při rychlosti nad 100km/hod., +/- 3% byla jako nejvyšší skutečná rychlost jím řízeného vozidla naměřena rychlost jízdy 112km/hod. Tímto jednáním obviněný překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou mimo obec o 30km/hod. a více.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.700,-Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000,-Kč.

Pod bodem II. téhož rozhodnutí magistrátu bylo na podkladě ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno řízení o přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích ve znění účinném k 31.7.2011 v souvislosti s porušením ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kterého se žalobce měl dopustit tím, že „dne 24.11.2010 v době okolo 14:39 hod., kdy jel po vozovce pozemní komunikace dálnice D5, v tunelu Valík, ve směru jízdy na Prahu, jako řidič motorového továrního vozidla značky BMW, rz:..., přičemž měl za jízdy držet v levé ruce mobilní telefon“, neboť spáchání skutku nebylo žalobci prokázáno.

Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 23.9.2011 čj. DSH/12819/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“) k odvolání žalobce výrokem pod bodem I. změnil rozhodnutí magistrátu tak, že jeho výrok II., kterým bylo zastaveno řízení pro přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, vypustil. Pod bodem II. žalovaný ve zbytku rozhodnutí magistrátu potvrdil.

Žalobce se žalobou ze dne 6.12.2011 domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu ve výroku I., vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

V žalobě tvrdil, že byl postupem žalovaného zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, a dále, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, byl nedostatečně zjištěn a nemá oporu ve spisu a napadené rozhodnutí je nezákonné.

Zkrácení na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, spatřoval v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s žalobcovými námitkami uvedenými v odvolání a rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce jak během prvoinstančního řízení, tak i v řízení odvolacím namítal nevěrohodnost výpovědi policistů, poukazoval na řadu pochybností a navrhoval provedení objektivních důkazů – záznamů satelitního lokátoru GPS z vozidla žalobce a ze služebního vozidla Policie ČR. Žalovaný navrhané důkazy neprovedl a jejich neprovedení odůvodnil nadbytečností a opakovaným odkazem na věrohodnost výpovědi policistů, úřední záznam a fotodokumentaci. K fotodokumentaci lze uvést, že její kopie ve spisovém materiálu je zcela nečitelná, nelze rozeznat ani siluetu řidiče vozidla a má tedy nulovou důkazní hodnotu. Žalovaný i magistrát ji tedy vůbec neměli jako důkaz připustit. Stejně tak úřední záznam je pouze administrativním záznamem a nemá žádnou objektivní vypovídací hodnotu a není ani podepsán a odsouhlasen žalobcem. Jako objektivní důkaz je tedy nutné jej odmítnout s tím, že se de facto jedná o popis ze strany policistů, který se neliší od jejich výpovědi. Výpovědi policistů jsou jediným důkazem, na základě kterého odmítl žalovaný provést důkazy

navrhované žalobcem s odkazem, že policisté nemají žádný zájem na shledání žalobce vinným ze spáchání přestupku. Tuto argumentaci žalobce zcela odmítá. Jde o to, že dle zákona o přestupcích je policejní orgán orgánem projednávajícím přestupek. Povinností policistů tedy je prokázat, že ke spáchání přestupku došlo. Dle názoru žalobce proto nejsou zasahující policisté zcela nezávislými svědky, nýbrž také orgánem prokazujícím spáchání přestupku. Přestože za určitých okolností může být výpověď policisty důkazem, nemůže v žádném případě jít o jediný usvědčující důkaz, který není podpořen jakýmkoliv dalším věrohodným důkazem nebo okolnostmi. Takovýto názor by zcela vylučoval jakoukoliv možnost obrany osoby podezřelé ze spáchání přestupku, vylučoval by jakoukoliv důkazní povinnost orgánu projednávajícího přestupek a znamenal by zásadní porušení práva na spravedlivý proces. Pokud bychom přijali tuto argumentaci, pak by u jakéhokoliv přestupku postačovalo vždy jen vyslechnout policisty a žádné další důkazy neprovádět. Velké pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů vzbuzuje důvod, proč policisté odstavili vozidlo žalobce až na 57km a více než 20km jej následovali. V tomto úseku dálnice D5 je přitom řada vhodných míst pro odstavení vozidla. Tato okolnost velmi znevěrohodňuje výpovědi policistů a naopak potvrzuje tvrzení žalobce. S tímto faktem se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Ve světle uvedeného lze konstatovat, že nebyl úplně zjištěn skutkový stav, resp. že závěr napadeného výroku nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Jsou zde závažné pochybnosti o tom, jak ve skutečnosti policisté zákrok prováděli a jaká byla jejich poloha. Současně obrana žalobce nebyla nijak věrohodně vyvrácena. Správní orgán odpovídá ve smyslu ust. § 3 a § 50 odst. 3 zákona 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“) za úplné a správné zjištění stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Proto měl žalovaný provést veškeré důkazy navržené žalobcem, zejména záznamy GPS (satelitního lokátoru) ze služebního vozidla a z vozidla žalobce. Ty jsou přístupné a mohly by jakožto objektivní důkaz potvrdit nebo vyvrátit tvrzení žalovaného a případně dodat věrohodnosti výpovědi policistů. Současně neexistuje žádný reálný důvod tento důkaz neprovést. Žalovaný však tomuto důkaznímu návrhu nevyhověl a žalobce tak byl hrubým způsobem zkrácen na svých právech, což mělo za následek neúplné zjištění skutkového stavu a navazující nezákonnost napadeného rozhodnutí a to v prvním výroku.

Žalovaný v písemném stanovisku vyhotoveném dne 14.12.2011 navrhl zamítnutí žaloby, neboť podle jeho názoru žalobcovy námitky nenasvědčují tomu, že by byla důvodná.

Podle žalovaného bylo na základě provedení dokazování spáchání přestupku žalobcem jednoznačně prokázáno, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu. Když nepřistoupil s ohledem na nadbytečnost provedení dalších důkazů, postupoval v souladu s ust. § 52 správního řádu vzhledem k tomu, že stav věci i bez provedení navržených důkazů byl spolehlivě zjištěn. Svůj postup řádně zdůvodnil. Napadené rozhodnutí bylo podle žalovaného vydáno striktně v souladu se zákonem, přičemž žalovaný nemá nejmenších pochybností o skutečnosti, že se žalobce přestupku kladeného mu za vinu dopustil. Žalovaný odmítl, že by se nevypořádal s žalobcovými námitkami z podaného odvolání, naopak se s těmito důkladně, podrobně a v plném rozsahu vypořádal, o čemž svědčí odůvodnění napadeného rozhodnutí, strany 6 až 12. Výpovědi zasahujících policistů hodnotil jako věrohodné, označil je za výpovědi nezávislých svědků, kteří žalobce neznají, jsou vázáni služební přísahou a vypovídali po předchozím poučení o následcích nepravdivé výpovědi.

Tyto výpovědi jsou dále v souladu s oznámením přestupku, úředním záznamem i fotografiemi z radaru. Žalovaný se také řádně vypořádal s námitkami týkajícími se fotodokumentace. Uvedl, že na základě fotografií z radaru, kterými policisté disponovali, měli možnost žalobce rozpoznat, neboť, byť nejsou zcela ostré, zachycují rysy tváře žalobce dostatečně, tedy za situace, že policisté měli žalobce před sebou v době silniční kontroly, měli možnost dostatečně posoudit, zda osoba na fotografiích zachycená je žalobce.

K dalším žalobním tvrzením žalovaný uvedl, že úřední záznam nebyl považován ani magistrátem ani žalovaným za důkaz, nýbrž toliko za podklad, který je v souladu s výpověďmi policistů a oznámením přestupku. Dále odmítl, že by bylo rozhodnuto jen na základě svědeckých výpovědí policistů. Překročení rychlosti bylo prokázáno na základě foto z radaru, ze kterého jednoznačně vyplývá, že žalobci v úseku tunelu Valík byla naměřena rychlost 115km/hod., po odečtení odchylky měření jel rychlostí nejméně 112km/hod. Policisté jsou podle žalovaného zcela oprávněně považováni za svědky nezávislé, neboť pokud by nedošlo ze strany žalobce k překročení rychlosti, neměli by tito důvod žalobce stavět. Být policisté, pokud by žalobce souhlasil s přestupkem, mohli tento řešit blokově na místě a tedy za těchto okolností by byli orgánem, který přestupek projednal, tak takový postup vzhledem k nesouhlasu žalobce nenastal. S ohledem na to se policisté z pozice orgánu projednávajícího přestupek stali toliko svědky jednání žalobce. K námitce týkající se nevěrohodnosti výpovědí svědků s ohledem na zastavení žalobcova vozidla až na 57km ve směru na Prahu žalovaný uvedl, že se s ní již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce týkající se údajného zastavení jeho vozidla a výměny řidiče bylo vyvráceno na základě svědeckých výpovědí policistů, kteří vyloučili, že by vozidlo v průběhu jízdy zastavilo. Žalovaný rovněž uvedl, že byť žalobce navrhl důkaz záznamem z GPS ze svého vozidla i vozidla policistů, záznam z GPS ze svého vozidla sám s návrhem nedoložil a po dobu celého řízení mu v tom nic nebránilo. Žalovaný nemá pochybnosti o místě, kde se předmětná hlídka v době spáchání přestupku žalobcem nacházela, neboť z výpovědí svědků jednoznačně vyplývá, že byli těsně před tunelem Valík ve směru na Prahu. Žalovaný zdůraznil, že bylo plně respektováno ust. § 3 správního řádu. Podotkl, že pokud by se žalobce dostavoval k nařízeným ústním jednáním 29.3. a 6.6.2011, pak mohl v řízení plně uplatňovat svá práva a navrhopvat i provedení dalších důkazů. Tímto způsobem svá práva neuplatnil a návrhy na provedení dokazování uvedl až v podaném odvolání. Z jeho postupu je tak zjevné, že důkazní návrhy měly jen obstrukční charakter s cílem protahování řízení se zřejmým záměrem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí magistrátu i napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a žalobce nebyl v řízení nikterak krácen na svých procesních právech.

Z obsahu žalovaným předloženého správního spisu vyplývá, že dne 9.12.2010 obdržel magistrát od Policie ČR, Krajského ředitelství police Plzeňského kraje, dálničního oddělení Svojkovice, oznámení o přestupku, ze kterého byl žalobce podezřelý, spolu se spisovou dokumentací (č.j. KRPP-85771/PŘ-2010-030040).

Úkonem ze dne 31.1.2011 oznámil magistrát žalobci zahájení řízení pro přestupky podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zák. o přestupcích porušením povinnosti stanovené v § 4 písm. c) zák. o silničním provozu a podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zák. o přestupcích

porušením povinnosti stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) zák. o silničním provozu, přičemž předmět přestupku skutkově specifikoval.

Písemností vyhotovenou dne 1.3.2011 žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 29.3.2011, poskytl mu procesní poučení.

Žádosti žalobce ze dne 18.3.2011 o postoupení spisového materiálu do místa svého bydliště z důvodu časové zaneprázdněnosti a vytíženosti a s přihlédnutím ke skutečnosti, že se předmětných přestupků nedopustil a vozidlo v době spáchání přestupku neřídil, magistrát přípisem ze dne 22.3.2011 nevyhověl.

Přípisem ze dne 10.5.2011, adresátu doručeným 19.5.téhož roku, magistrát předvolal žalobce k ústnímu jednání na 6.6.2011 a současně mu sdělil, že při něm bude proveden výslech svědků prap. R.M., prap. D.V. a prap. M.D.

Žalobce se k ústnímu jednání, při kterém byli mimo jiné vyslechnuti označení svědci, nedostavil.

Následně vydal magistrát dne 4.7.2011 pod čj. MMP/210857/10 rozhodnutí s výrokem a sankcí popsanými v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, které podrobně odůvodnil.

Proti rozhodnutí magistrátu brojil žalobce odvoláním ze dne 26.7.2011.

Jak již shora řečeno, žalovaný rozhodnutím ze dne 23.9.2011, čj. DSH/12819/11, výrokem pod bodem I. změnil rozhodnutí magistrátu tak, že jeho výrok II., kterým bylo zastaveno řízení pro přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, z důvodu nesprávně vyhodnoceného souběhu přestupků vypustil. Ve zbytku rozhodnutí magistrátu pod bodem II. potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval průběh a výsledky přestupkového řízení a vypořádal se s jednotlivými odvolacími námitkami žalobce. Mimo jiné k námitce žalobce, že v dané době vozidlo neřídil, že jej řídil až posléze, když byl zastaven a ztotožněn, žalovaný uvedl, že „... z výpovědi policistů prap. R.M., prap. D.V. a prap. M.D. vyplývá, že jakákoli výměna řidiče nepřicházela v úvahu, neboť vozidlo bylo v krátké době dojezo, tedy bylo na dohled a nezastavilo až do zastavení jejich hlídkou na 57 km D5 ve směru jízdy na Prahu. Zdejší odvolací správní orgán výpovědi policistů hodnotí jako věrohodné, neboť jde o nezávislé svědky, kteří nemají na věci žádný osobní zájem. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že ve výpovědích svědků nebyly shledány zjevné rozpory a svědkové toliko s určitým časovým odstupem popisovali to, co vnímali svými smysly předmětného dne. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že tvrzení odvolatele, že byl řidičem jiného vozidla a následně si přesedl do předmětného vozidla a byl poté při silniční kontrole ztotožněn jako jeho řidič, bylo provedenými svědeckými výpověďmi policistů vyvráceno.“ K námitce žalobce, že z pořízené fotodokumentace nelze poznat, kdo byl řidičem daného vozidla, žalovaný uvedl, že „... jak vyplývá z výpovědi svědka policisty V., řidič vozidla, který na místě zastavení z vozidla vystoupil, byl totožnou osobou, která byla zaznamenána radarem v tunelu Valík. Dále ze svědecké výpovědi svědka policisty D. vyplývá, že odvolatel se spácháním přestupku souhlasil a žádal věc zaslat do místa trvalého bydliště. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že policisté na místě zastavení předmětného

vozidla měli možnost vidět odvolatele i fotografii pořízenou radarem v tunelu Valík, tedy měli možnost tuto podobu řádně vyhodnotit, tedy zdejší odvolací správní orgán nemá důvody zpochybňovat vyjádření prap. D.V. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že již v úředním záznamu ze dne 27. 11. 2010 je uvedeno, že řidiči byla po jeho zastavení předložena fotografie, tedy je zřejmé, že policisté opravdu měli na místě k dispozici fotografii, dle které mohli osobu řidiče z tunelu Valík porovnat s odvolatelem, který byl řidičem daného vozidla v době jeho zastavení. Zdejší odvolací správní orgán konstatuje, že policisté shodně uvádějí, že za vozidlem bezprostředně vyjeli, lze tedy považovat za vyloučené, že by došlo na vzdálenosti cca 20 km k výměně řidiče předmětného vozidla, který by navíc svou podobou zjevně odpovídal řidiči, který řídil vozidlo v tunelu Valík. Zdejší odvolací správní orgán tak nemá pochybností o skutečnosti, že odvolatel byl řidičem předmětného vozidla i v tunelu Valík. “ Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí také konstatoval, že „z výpovědi všech výše uvedených policistů bylo zjištěno, že poté, co jim bylo překročení rychlosti nahlášeno dozorcím tunelu Valík, za předmětným vozidlem vyjeli, toto tvrzení bylo dále svědky M. a V. upřesněno slovy ihned vyjeli, tedy dle tohoto lze konstatovat, že se jednalo o bezprostřední vyjetí za vozidlem. Zdejší odvolací správní orgán k tomuto dodává, že tvrzení odvolatele, že jako řidič jiného vozidla viděl, že policisté na místě zastavili jiné vozidlo k silniční kontrole, tedy za vozidlem nemohli vyjet ihned, se jeví jako účelové, kdy se odvolatel snaží vyvinut ze spáchaného přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravním značením. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že se jeví jako nevěrohodné, že by na odvolatele čekalo na parkovišti jiné vozidlo, do kterého by přesedl a během jedné minuty od zastavení vozidla z daného místa znovu odjel, již jako řidič předmětného vozidla, které bylo následně zastaveno hlídkou Policie ČR. Ohledně tvrzení odvolatele, že hlídka Policie ČR lhala, když vypovídala o nemožnosti výměny řidiče v daném vozidle, zdejší odvolací správní orgán uvádí, že všichni policisté se jednoznačně shodli, že v daném případě nepřicházela výměna řidiče v úvahu, neboť jeho vozidlo měli v krátké chvíli na dohled a toto nikde nezastavilo. Zdejší odvolací správní orgán k tomuto dále uvádí, že jak již bylo výše uvedeno, policisté neměli na věci žádný osobní zájem, odvolatele neznají, jejich výpovědi jsou v souladu i s dalšími podklady pro rozhodnutí, tedy je zřejmé, že neměli žádný důvod pro uvedení nepravdivých skutečností, přičemž zdejší odvolací správní orgán dále poznamenává, že jde o osoby vázané služební přísahou a tyto osoby vypovídaly též po předchozím poučení o následcích nepravdivé výpovědi. “ K poukazu na to, že žalobce byl zastaven od místa spáchaní přestupku ve vzdálenosti 20,5 km a k výtce, že v daném případě nelze argumentovat bezpečností, když za celých 20,5 km je celkem 5 sjezdů, jedna benzinová stanice a jeden motorest a k bezpečnému zastavení vozidla mohlo tudíž dojít několikrát, a to jak stažením z dálnice na některém ze sjezdů, tak vyvedením na benzinovou čerpací stanici Shell či případně k motorestu, žalovaný uvedl, že „je na zvážení policistů, kde předmětné vozidlo zastaví, aby s jeho řidičem projednali spáchaný přestupek. Pokud se tedy policisté rozhodli k zastavení vozidla až před dálničním oddělením Svojkovice, tento postup nelze považovat za nemožný či nesprávný. Námitky odvolatele, že k zastavení předmětného vozidla po takové vzdálenosti je zapříčiněno zdržením policistů u předchozí kontroly, takové skutečnosti ze spisové dokumentace nevyplývají a jde toliko o hypotézy děje předcházejícího zastavení vozidla odvolatele. “ S návrhem na provedení dalšího dokazování záznamem kamerového systému služebního vozidla a záznamu GPS ze služebního vozidla se žalovaný vypořádal konstatováním, „že provedení takových důkazů je považováno za nadbytečné, neboť na základě již provedeného dokazování byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné

pochybnosti. Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že nemá pochybností o věrohodnosti výpovědi svědků policistů, tedy se domnívá, že je zřejmé, že policisté vyjeli za vozidlem řízeným odvolatelem ihned po nahlášení překročení rychlosti a skutečnost, že byl odvolatel zastaven až u dálničního oddělení Svojkovice, není považována za pochybení, neboť vždy záleží na vyhodnocení policisty, zda se jedná z hlediska bezpečnosti o optimální místo pro zastavení vozidla, což je též potvrzeno výpovědí svědka prap. D.“ Na žalobcovu argumentaci uvedenou v odvolání, že pokud nedojde k předložení žádaných důkazů záznamem kamerového systému služebního vozidla a záznamu GPS ze služebního vozidla, bude předložen jeho právním zástupcem další důkazní materiál, neboť v daném případě je možné předložit záznam z GPS předmětného vozidla BMW, GPS záznam z druhého vozidla, kde zastávky a časy korespondují, záznam jízdy z kamerového systému z vozidla BMW, kde lze dokázat, že při zastavení a následujícím zákroku byl přítomen toliko jeden policista a je možné též provedení svědecké výpovědi tří osob z osádky druhého vozidla, žalovaný reagoval tak, že „odvolatel měl samozřejmě právo již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně navrhopvat zmiňované důkazy, svého práva však vzhledem ke své nepřítomnosti u ústního jednání nevyužil. Byť odvolatel má právo navrhopvat důkazy v průběhu celého řízení tedy i odvolacího řízení, jím navržené důkazy byly zdejším odvolacím správním orgánem vyhodnoceny jako nadbytečné.“ Žalovaný uzavřel, že „přezkoumal napadené rozhodnutí a proces, který předcházal vydání napadeného rozhodnutí z hlediska souladu s právními předpisy a neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně..... správní orgán I. instance zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu.“

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodla bez jednání za výslovného souhlasu žalobce (čl. 36 spisu) i žalovaného (čl. 29 spisu).

V posuzované věci se jednalo o problematiku přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, jejíž základní hmotněprávní úpravu obsahuje zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném od 31.7. do 31.12.2010. Aplikován byl i zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v době od 30.6. do 29.12.2010. Podle § 51 zákona o přestupcích není-li v tomto nebo jiném zákoně uvedeno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, a to ve znění účinném ke dni rozhodování správních orgánů.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 3 zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. f) bod č. 3 zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h-1 a více*

nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.

Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Žaloba není důvodná.

Stěžejní žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci soud zcela odmítá a shodně s žalovaným považuje skutek, jak je popsán ve výroku I. rozhodnutí magistrátu, za spolehlivě zjištěný.

Že řidič vozidla značky BMW, rz: ... jel uvedeného dne v uvedenou dobu na dálnici D5 v tunelu Valík ve směru jízdy na Prahu i při zvážení možné odchylky měřicího zařízení rychlostí 112 km/hod, je nezpochybnitelným způsobem prokázáno ve správním spisu založenou dokumentací ke zjištěnému přestupku obsahující fotodokumentaci. Na fotodokumentaci je zřetelně zachycena jak registrační značka, tak místo a čas měření, naměřené hodnoty a údaje týkající se umístění a druhu měřicího přístroje. V tomto rozsahu nelze akceptovat tvrzení žalobce, že fotodokumentace je zcela nečitelná a má nulovou důkazní hodnotu. Předmětná dokumentace a úřední záznam prokazují, že rychlost v tunelu Valík je omezena na 80 km/hod, což není žalobcem zpochybňováno. Stejně tak žalobce nezpochybňuje skutečnost v dokumentaci uvedenou, že je provozovatelem vozidla registrační značky zachycené na fotodokumentaci.

Na rozdíl od žalobce zastává soud názor, že neexistují žádné důvodné pochybnosti evokující závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci ani v otázce, že řidičem předmětného vozidla v inkriminované době na dálnici D5 v tunelu Valík a tudíž pachatelem přestupku byl právě žalobce.

Tuto skutečnost potvrzují především svědecké výpovědi zásah provádějících policistů, které soud z důvodů následně konstatovaných považuje za věrohodné. Všichni tři zcela shodně vypověděli, že 24.11.2010 měla hlídka stanoviště těsně před tubusem tunelu Valík ve směru jízdy na Prahu, dozorcí službou tunelu jí bylo oznámeno překročení rychlosti, hlídka s vozidlem Passat vyjela za tímto vozidlem a zastavila jej na 57. km dálnice D5 ve směru jízdy na Prahu. Proto soud odmítá tvrzení žalobce o závažných pochybnostech o tom, jak ve skutečnosti policisté zákrok prováděli a jaká byla jejich poloha. Všichni tři vyloučili výměnu řidiče, jelikož hlídka v krátké době předmětné vozidlo dostihla a po celou dobu do zastavení

sledovala. Skutečnost, že osobou, se kterou hlídka řešila přestupek, byl žalobce, je potvrzena nejen svědeckými výpověďmi policistů, nýbrž také oznámením přestupku ze dne 24.11.2010 podepsaným žalobcem. Výpovědi svědků ze dne 6.6.2011 korespondují s úředním záznamem sepsaným jedním ze zakročujících policistů, prap. R.M., dne 27.11.2010, tedy krátce po spáchání přestupku. Soud nadto (stejně jako žalovaný) považuje za další důkaz prokazující, že pachatelem přestupku byl žalobce, který řídil vozidlo BMW, rz:..., nepřetržitě po dobu jízdy tunelem Valík až na 57. km dálnice D5, i fotodokumentaci pořízenou radarem. Jakkoliv fotodokumentace ve spisu založená není příliš ostrá, lze zejména ze zvětšené verze seznat tvar hlavy, proporce a základní rysy obličeje, což při osobním kontaktu se žalobcem při řešení přestupku hlídkou Policie ČR jednoznačně umožnilo jeho ztotožnění (stejnou možnost by býval měl i magistrát při ústním jednání, ke kterému se však žalobce bez náležité omluvy nedostavil). Ostatně svědek V. ve výpovědi při ústním jednání dne 6.6.2011 doslova uvedl: „Po zastavení vozidla z něj vystoupila osoba, která se zcela ztotožňuje s fotografií, která byla pořízena záznamovým zařízením radaru tunelu Valík.“, a v úředním záznamu ze dne 27.11.2010 prap. Mladý konstatoval: „Řidiči byla ukázána fotografie ze záznamového zařízení, na které se poznal.“. Není tedy správné tvrzení žalobce, že z fotodokumentace nelze rozeznat ani siluetu řidiče, a v naznačeném kontextu má i fotodokumentace důkazní hodnotu. Nutno zdůraznit, že opět fotodokumentace je v souladu se svědeckými výpověďmi policistů a s tím, co je uvedeno v úředním záznamu ze dne 27.11.2010. Z okolnosti, že úřední záznam není ani podepsán a odsouhlasen žalobcem a že obsahuje popis události policistou, nelze dovozovat bez dalšího neobjektivitu, jak činí žalobce.

Nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dovozoval žalobce mimo jiné z nulové důkazní hodnoty fotodokumentace a z nevěrohodnosti výpovědí policistů. K důkazní hodnotě fotodokumentace se soud již vyslovil výše.

Pro žalobcem tvrzenou nevěrohodnost výpovědí policistů neshledal soud ve spisu žádnou oporu.

Předně nelze souhlasit s žalobcovým tvrzením, že „...dle zákona o přestupcích je policejní orgán orgánem projednávajícím přestupek. Povinností policistů tedy je prokázat, že ke spáchání přestupku došlo. Dle názoru žalobce proto nejsou zasahující policisté zcela nezávislými svědky, nýbrž také orgánem prokazujícím spáchání přestupku.“

Orgány policie mohly v době spáchání přestupku žalobcem projednávat přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 zákona o přestupcích pouze v blokovém řízení (§ 86 písm. a) zákona o přestupcích). Blokové řízení je v přestupkovém zákoně upraveno v ust. § 84 až § 86. Nejvyšší správní soud k této formě řízení uvedl v rozsudku ze dne 24.8.2010, č.j. 5 As 39/2010-76 (publikováno ve Sb.NSS č.12/2010), že „Blokové řízení je rovněž řízení o přestupku, představuje tradiční speciální formu řízení v oblasti správního trestání. Umožňuje rychle vyřídit přestupky ve zkráceném řízení, a to méně formálním způsobem než tam, kde se postupuje podle obecných ustanovení zákona o přestupcích. Uložení pokuty v blokovém řízení má tedy povahu správního rozhodnutí. Lze-li pokutu uložit na místě, lze rovněž dovodit, že přestupek lze zpravidla projednat tehdy, byl-li pachatel při svém jednání na místě přistižen. Jednou z podmínek přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je

ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, nelze přestupek projednat v blokovém řízení. Otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, je pak nutno dokazovat ve standardně vedeném přestupkovém řízení, které končí vydáním rozhodnutí o přestupku, které je rozhodnutím dle § 65 s. ř. s. a lze jej po vyčerpání opravných prostředků napadnout žalobou ve správním soudnictví.“ Pakliže se v blokovém řízení standardní dokazování neprovádí, nemohou se policisté Policie ČR octnout v procesní pozici svědka, nýbrž orgánům policie v takovém případě náleží výlučně procesní pozice správního orgánu věcně příslušného přestupek projednat.

V posuzovaném případě však nebyl přestupek žalobce projednán v blokovém řízení, a proto orgánem oprávněným projednat přestupek byl magistrát (§ 52 písm. a) a § 53 odst. 2 zákona o přestupcích, § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu, § 61 odst. 1 písm. c) a § 66 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) a příloha č. 2 zákona č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s pověřeným obecním úřadem a stanovení obcí s rozšířenou působností). Byl to magistrát, který obdržel od Policie ČR oznámení o přestupku žalobce, který zahájil a vedl přestupkové řízení, prováděl dokazování a na kterém výhradně spočívaly povinnosti správního orgánu stanovené správním řádem, mimo jiné i jeho ust. § 3 a § 50 odst. 3. Policie ČR tedy nebyla orgánem, na jejíchž bedrech spočívalo prokázání spáchání přestupku, jak se mylně domníval žalobce, nýbrž zasahující policisté se v přestupkovém řízení dostali do procesní pozice zcela nezávislých svědků, tedy osob vypovídajících před správním orgánem, v daném případě před magistrátem, o skutečnostech, které vnímaly svými smysly, a nezainteresovaných na výsledku přestupkového řízení.

Jen pro úplnost soud poznamenává, že historicky Policie ČR byla věcně příslušná k projednání přestupků spáchaných porušením obecně závazných právních předpisů o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na podkladě ust. § 52 písm. c) zákona o přestupcích, avšak pouze do 31.12.2000.

Při posouzení a hodnocení výpovědi policistů je třeba vycházet z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, dostupné na www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, jmenovaný soud uvedl: „[k] osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42). Týž soud k tomu v rozsudku ze dne 8.9.2011, č.j. 1 As 97/2011 – 52, doplnil, že „Citovaný judikát tedy vychází z úvahy, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty.“. Dále konstatoval, že „Nejvyšší správní soud sice v

nedávné době v některých takových případech zpochybnil rovněž výpověď policistů či strážníků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67), učinil tak však vždy s ohledem na konkrétní a specifické okolnosti dané věci (v cit. věci pro šikanózní jednání vůči dotčenému řidiči, spočívající v ničím neodůvodněné a nanejvýš rozsáhlé kontrole řidiče poté, co odmítl vyřídit přestupek v blokovém řízení). Na premise o zásadní hodnověrnosti policisty tudíž tato rozhodnutí nic nemění (ke shodnému závěru srov. rozsudek ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 114, body [40] až [44] odůvodnění).“

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč hodnotí výpovědi policistů jako věrohodné (viz str. 6 a 8). Jeho argumentace zcela odpovídá důvodům obsaženým ve výše předestřených rozhodnutích Nejvyššího správního soudu. Zdejší krajský soud se se závěrem žalovaného ztotožňuje a podotýká, že premisa o zásadní hodnověrnosti policistů může být zpochybněna jen konkrétními a zvláštními okolnostmi případu. V posuzované věci však žalobce během celého přestupkového řízení a ani v žalobě žádnou konkrétní námitku, pro kterou by bylo možno minimálně usuzovat, že policisté (a v tomto případě hned tři) vypovídali nepravdivě či účelově, neuplatnil. Proto nutno uzavřít, že hodnověrnost policistů nebyla zpochybněna.

Uvedený závěr nemůže doznat změny ani pro druhý žalobcův důvod, pro nějž považoval věrohodnost výpovědi policistů za oslabenou, tj. zastavení žalobcova vozidla za účelem projednání přestupku až na 57.km dálnice D5. Soud shodně s žalovaným zastává názor, že je plně na zvážení policistů, kde a dokonce zda vůbec vozidlo zastaví. K projednání přestupku může totiž dojít na místě zcela odlišném od místa jeho spáchání (např. na příslušném oddělení Policie ČR v rámci blokového řízení) a s menší či větší časovou prodlevou.

Soud je tudíž přesvědčen, že správní orgány zjistily skutkový stav věci tak, že o něm nebyly žádné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro posouzení, zda byl spáchán přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a kdo je pachatelem přestupku.

Povinnost vyplývající z ust. § 3 či z ust. § 50 odst. 3 správního řádu podle názoru soudu žalovaný neporušil ani tím, když neprovedl žalobcem navrhované důkazy záznamem satelitního lokátoru GPS z vozidla žalobce a ze služebního vozidla Policie ČR. Žalobce založil obranu na tvrzení, že vozidlo BMW, rz: ..., při průjezdu tunelem Valík neřídil, nýbrž řídil úplně jiné vozidlo jedoucí za vozidlem BMW, do kterého v průběhu jedné minuty přesedl před motorestem u čerpací stanice Shell a s ním pokračoval do Prahy; osádka druhého vozidla pokračovala s jeho dosavadním vozidlem vyložit náklad do obce Zbiroh. Teprve po přesednutí byl žalobce kontrolován hlídkou PČR.

Podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*

Důkazní břemeno k prokázání, že přestupku se dopustil žalobce, nese správní orgán, který je ve smyslu § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009-48 (dostupný na www.nssoud.cz) vyslovil, že „*Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování.*“

Žalovaný žalobcem navržené důkazy neprovedl. Na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí v souladu s požadavkem Nejvyššího správního soudu uvedl důvody svého postupu. Provedení navrhovaných důkazů považoval za nadbytečné, neboť „...*na základě již provedeného dokazování byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti... odvolací správní orgán dále uvádí, že nemá pochybností o věrohodnosti výpovědi svědků policistů, tedy se domnívá, že je zřejmé, že policisté vyjeli za vozidlem řízeným odvolatelem ihned po nahlášení překročení rychlosti a skutečnost, že byl odvolatel zastaven až u dálničního oddělení Svojkovice, není považována za pochybení,...*“. Soud zastává s žalovaným shodný názor. Je přesvědčen, že žalobcova skutková verze reality byla správními orgány dostatečně vyvrácena nikoliv jednou ale hned třemi v právně významných skutečnostech hodnověrnými, shodnými svědeckými výpověďmi policistů, které spolu s fotodokumentací těmito policisty neovlivněnou jednoznačně usvědčovaly žalobce ze spáchání přestupku. Žalobce pak sám spolu s odvoláním ani následně v průběhu odvolacího řízení nepředložil v odvolání avizovaný důkazní materiál - GPS záznam (a záznam jízdy z kamerového systému z vozidla BMV), ačkoliv mu v tom nic nebránilo a jiným způsobem jej správní orgán nemohl získat. Doplnění dokazování v tomto rozsahu nepožadoval ani v žalobě a zmíněné důkazní prostředky k žalobě rovněž nepřiložil. Nadbytečnost provedení důkazu GPS záznamem umocňuje okolnost, že záznam GPS by mohl vypovídat maximálně o (dle samotného žalobce) velmi krátkém přerušení jízdy, nikoliv o právně významné a sporované skutečnosti, kdo řídil vozidlo BMW, rz: ..., při průjezdu tunelem Valík. V této souvislosti nelze přehlédnout, že oproti důkaznímu návrhu záznamem GPS žalobce v žádném stádiu přestupkového řízení (stejně jako v žalobě) nekonkretizoval vozidlo, se kterým údajně projížděl tunelem Valík, ani osoby, které podle jeho tvrzení měly přesednout do zmíněného vozidla a pokračovat s ním směrem na Zbiroh, a v tomto směru k prokázání své skutkové verze důkazní návrhy nečinil.

Soud se přiklání k názoru žalovaného vyjádřenému ve stanovisku k žalobě, že důkazní návrhy žalobce měly jen obstrukční charakter s cílem protahovat řízení se zřejmým záměrem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Tomu nasvědčují i problémy s doručováním písemností žalobci, žádost o postoupení věci místně nepřislušnému správnímu orgánu, neúčast žalobce při ústním jednání bez náležité omluvy, tvrzení (v žalobě již neuplatněné) o přítomnosti pouze jednoho policisty při kontrole apod. v průběhu přestupkového řízení.

Žalobní bod založený na tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami uvedenými v odvolání, rovněž není důvodný, o čemž svědčí výše předestřená citace pasáží odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S odvolací výtkou ohledně nevěrohodnosti výpovědi svědků se žalovaný podrobně vypořádal na str. 6 a 8 napadeného rozhodnutí, s výtkou ohledně fotodokumentace na str. 6,7,9, ohledně kontroly žalobce až na 57.km na str. 9 a s odmítnutím důkazního návrhu na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí. Okolnost, že žalovaný zaujal jiný právní názor než žalobce, je věcí jinou.

Žaloba z výše uvedených příčin nebyla důvodná a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl (výrok I.).

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal(výrok II.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

samosoudkyně